

Bốn mùa, anh và em

Chương 3 : Chương 3

Chương II:

<https://i.pinimg.com/564x/25/c1/e7/25c1e7be731715f86686e2a9cde67ccd.jpg>

Dù đã nghĩ ra rất nhiều tình huống khi anh và cô gặp lại và rất nhiều kiểu câu mà cả hai có thể nói với nhau. Nhưng, cô chưa bao giờ lường trước được tình huống này...

“Cuối cùng thì cô vẫn thích trèo rào như vậy à?”

Anh nhướn mày nhìn người phụ nữ gốc ghêch đang cố gắng vượt qua hàng rào. Mái tóc ngắn màu đen tím khiến mắt anh hơi tối lại. Giày và túi đều bị vớt qua bên kia và cái cô nàng này thì bất động. Anh khoanh tay nhìn cái váy suông màu trắng mà không nhin được khẽ lên tiếng:

“Nhưng hôm nay cô đâu có mặc quần thể dục...”

Thừa nhận đi, cô khẽ lắc đầu rồi rướn người và xoay sang phía bên kia hàng rào. Chỉ là...

“Bực.”

Hạ nghệt mặt, hai má đỏ hồng, người cứng đờ khi nghe tiếng chỉ bực phát ra. Thôi được, cô vẫn biết cô không được may mắn như người ta. Ví dụ như người bình thường sẽ không một tuần ngã một lần đều như vắt chanh, sẽ không có “sức hấp dẫn đặc biệt” với những thứ bỗng nhiên thoát khỏi định luật “trái táo” của Newton,... nhưng chẳng lẽ cô lại xui xẻo đến mức lần đầu mặc váy trèo rào liền bị rách. Âm thầm rửa một tiếng, chân ngoắc ngoắc, người cũng không nhin được mà nhích về phía bên kia, Hạ bặm môi, trợn mắt nhìn cái người đằng sau. Gương mặt non nớt trong trí nhớ của cô gần như đã bốc hơi, đường nét quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ. Lúc đó, cô đã nghĩ, mặt anh thật giống cái bánh bao, cái bánh bao mà cho dù cô có ăn vạ cả ngày bà cũng không chịu mua, vậy nên càng muốn giữ lấy. Gương mặt ấy nhìn hoài cũng không

thấy chán, hàng lông mày rậm lúc nào cũng nhíu lại, rèm mi vừa dày vừa cong và đôi mắt lúc nào cũng híp lại nhìn cô. Nhưng người đàn ông trước mặt cô, đã không còn là cái bánh bao cô khao khát ngày trước, có phần cao ráo và vạm vỡ hơn, vầng trán cao thanh tú và gương mặt thon dài đầy cương nghị. Tuy giờ, gương mặt ấy đang khẽ mím môi, không hề luyến tiếc tình xưa, vẻ mặt chán ghét mà kéo áo Hạ như thể gấp con sâu ra khỏi cành rau. Mà con sâu này cực không phối hợp, bấu chặt vào hàng rào còn “bắn” ánh nhìn sát khí về phía anh. Thôi được, con sâu bé tí bằng ngón tay, vô hại chỉ có thể nuốt tiếc cành rau mà bị vút đi, Hạ cũng không khác. Chỉ là người đó, rất không khách khí ném áo khoác vào mặt cô mà phun ra vài chữ:

“Mặc vào.”

Xoa xoa phần mông đáng thương, Hạ im lặng nhặt lấy áo vest. Chất liệu không tệ, sờ vào rất thích, lại còn có vẻ rất rộng, cô không khách khí quàng luôn ngang hông, tý nữa coi đó là mặt anh ta ngồi cho bố ghét.

Hạ tự nhận mình rất vô sỉ, cho dù nhận được một nền giáo dục tốt đẹp từ nước nhà, tiếp đó lại nhận được bảy năm tiếp thu văn hoá của một trong những đất nước có đạo đức tốt nhất. Cô vẫn nhận ra, mình vẫn có vẻ gì đó vô sỉ không lẫn vào đâu được. Giống như bây giờ, mất ba năm học cấp ba, được truyền vào tai và tận mắt chứng kiến, bạn học đều là con gái với chiếc váy ngắn không che được đùi, ngồi kể cho cô về chục mối tình đầu vô bổ. Thêm vài năm ở cùng một tên mangaka cũng vô sỉ, suốt ngày chỉ vùi đầu đọc shoujo, cô nhận ra mình đã lỡ mất cái tuổi thần tiên nhất của con người.

“Bẹp.”

Nhận ra cái áo bị mình ngồi rất đáng thương Hạ không tự nhiên thưởng cho mình một nụ cười mỉm. Tình đầu cái con khỉ, cô cùng từng có rồi. Chỉ là cái tên kia...Hạ thở dài, vẫn giống như lúc trước, lạnh nhạt, lạnh nhạt n+1 lần. Cô bấu môi, xoa xoa tay tự ngồi dậy. Đã qua rồi cái thời cô ngồi ăn vạ để anh kéo đứng lên, một con bé vị thành niên đương nhiên khác hẳn với người phụ nữ trưởng thành. Chỉ thấy lưng người đi trước hơi cứng lại, khẽ khàng lên tiếng:

“Hình như em đã thay đổi không ít.”

Đương nhiên, vô sỉ hơn, tóc cũng cắt rồi, không gì có thể mang được mà không bỏ xuống được.

“Em làm tôi nhận ra... cái giá của sự chờ đợi thật đắt đỏ.”

Bảy năm đó nếu không thu được kết quả thì chỉ là vô nghĩa thôi. Sau đó, có lần, Hạ đem câu nói này nói với Mễ Giai, cô nàng lại nhíu mày. Với thân phận hai mang, vừa là một nhân viên yêu tiền yêu quyền, vừa là một nhà văn yêu nghệ thuật và bị ảnh hưởng đậm bởi ngôn tình, Mễ Giai đã cười quang quác: nghĩ gì chứ, cứ coi như tên đàn ông nhà cậu theo đuổi cậu lại đi. Sau khi bị đánh một cái, cô ấy rất không khách khí ăn luôn cây kem cuối cùng trong tủ lạnh, nhìn cô: Nếu không muốn hiểu lầm, thì quên đi. Coi như chuyện đó không liên quan đến mình. Có những chuyện cứ tối giản như thế có khi lại hay hơn nhiều. Chỉ là, Đông, anh ta... Mễ Giai bỏ ngỏ câu nói, tiếp tục cắn nuốt cây kem kia. Nhưng mắt cô là lạ, cong cong lên như hàm chứa ý cười...

“Mà anh đi đâu đấy?”

“Cô đang đi đâu?”

Là một câu hỏi. Vẫn không thay đổi.

“Họp lớp.”

“Tôi cũng vậy.”

Lúc đầu, Hạ đã nghi ngờ. Họp lớp tại sao nhất định phải tổ chức ở trường cấp ba, họp lớp tại sao lại mời nhiều người như thế? Họp lớp tại sao... Đầu cô quay vòng mở mắt nhìn trùng trùng xung quanh.

“A Hạ Rùa, cuối cùng cũng trở về rồi sao?”

Bạn học A cười toe nhìn cô, hai má phấn hồng. Cho qua đi, bảy năm rồi, ngoài Mễ Giai ra, cô không nhớ được nhân vật nào khác. Mễ Giai nghe thế, luôn luôn trù ẻo cô, có khi đến khi tóc trắng răng rụng, Hạ lại quay sang hỏi ông lão nhà mình: Ông là ai?

“Tóc sao lại cắt ngắn rồi, mái tóc đó là niềm tự hào của con gái trường chúng ta mà.”

Bạn học B nhìn mái tóc ngắn của Hạ khẽ lắc lắc đầu. Nhướn mày, hớp lớp cái con khỉ, là hớp mặt ba khối thì có. Đặc biệt, lại còn hớp lớp cấp ba, cô thì có cái gì liên quan ở đây đâu. Cười nhạt, cô vươn tay lấy một ly nước có ga rồi khẽ nhấp nháp. Te te. Cô trước giờ chưa từng uống được cái này. Còn nữa, từ lúc vào tới bây giờ, cô cứ cảm thấy chột dạ. Cứ như thế, toàn bộ người trong buổi họp mặt đều biết cô không bằng, nhất là cái ánh mắt mờ ám cứ nhìn về phía cô và người đàn ông đi bên cạnh.

“Sao, cuối cùng cũng quay về rồi sao?”

Cô khẽ gật đầu nhìn cô gái trước mặt. Bảy năm có khi nào sẽ thay đổi một con người không? Có lẽ có. Ví dụ như cô, mạnh mẽ hơn và vô sỉ hơn. Ví dụ như người trước mặt cô, trở nên xinh đẹp và trông rộng hơn. Nụ cười của cô ấy trước mặt cô, không còn vẻ trong sáng như trước mà có vẻ như bất lực. Dáng vẻ cô đã không còn nhỏ nhắn, đáng yêu mà trở nên quyến rũ. Đôi chân thon gọn lấp ló sau làn váy đỏ, xẻ cao và đôi môi khẽ cong lên. Hạ tự nhủ, điều gì có thể khiến cho một người con gái thay đổi?

Là đàn ông.

“Trông cậu thật vẫn giống như trẻ con, không có chút hơi thở phụ nữ.”

Khẽ véo mặt cô một cái, rồi liếc sang bên cạnh, Mai rời đi.

“Cuối cùng anh ấy cũng đợi được rồi...”

Khẽ nhấp thêm một ngụm nữa. Vẫn te. Đầu lưỡi khẽ rụt lại. Nhíu mày, cốc nước bên cạnh bị đoạt mất. Thấy người đàn ông bên cạnh khẽ uống một hơi, cô lại nhăn mặt.

“Cho cô ấy một cốc nước lọc.”

Nhướn mày.

“Tôi không nhớ cô uống được nước có ga, cô Hạ.”

Nhìn sang hướng khác, Hạ luôn tự hỏi: hồi trước, cô đã bao giờ cảm thấy xấu hổ. Khi theo đuổi anh, khi trèo qua cái hàng rào mỗi ngày để nhìn anh, khi cùng ngồi ôn tập,... cả quỹ thời gian lúc đó dường như chỉ dành cho anh. Mỗi tình đầu lúc nào cũng ngốc nghếch như thế, giống như lúc trước, anh chỉ cần chia sẻ, dù là một chút ít quan tâm dành cho người đó, cô đã có thể mỉm cười. Nhưng giờ thì khác.

“Anh Đông, nếu anh đứng thế này, người ta sẽ nghĩ tôi đang theo đuổi lại anh đó.”

Một dòng nước khẽ tuôn vào khoé miệng. Lạnh buốt. Bàn tay cô cũng đỏ dần lên. Cô nhướn mày nhìn anh, anh vẫn đang im lặng. Bảy năm đã trôi qua, hằn lên một lỗ hổng lớn giữa cô và anh, bóp nghẹt trái tim cô.

“Bạn học Hạ, tôi cũng đang cho là như thế.”

Anh cười nhạt, cầm lên một ly rượu vang, cười nhẹ.

Cô từng nói với anh, lí do tại sao cô và Mễ Giai lại có thể thân nhau. Vì tên hai đứa đều đặc biệt. Anh lúc đó thường nhíu mày, cái tên Hoài Hạ cũng đâu đặc biệt. Cô sẽ cười thật to mà nói rằng, cô tên là Hồ Hoài Hạ, Hồ là họ bố, Hạ là họ mẹ còn Hoài là tên đệm mà họ hàng bên nội nhất quyết thêm vào. Hoài Hạ là nhớ về mùa hạ, còn Hoài Thu là nhớ về mùa thu. Giống như thế, mãi mãi luôn nhớ về.

“Tôi...quên rồi.”

Cười nhạt.

Vậy là kết thúc thôi.

LINK Truyện:

Bốn mùa, anh và em

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bon-mua-anh-va-em-3357514.html>

LINK Chương này:

Chương 3

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bon-mua-anh-va-em-3357514/chuong-3.html>